

Zwart-wit in Zuid-Afrika

In de zomer van 2009 mag ik twee weken naar Zuid-Afrika. Ik ga naar Kaapstad om een website te bouwen voor The South African National Circus School. Normaal gesproken werk ik bij YACHT als interim professional marketingcommunicatie en mijn werkgever betaalt de reis. Het is voor mij een enorme uitdaging om in mijn eentje te vertrekken naar een onbekend land, bij een gastgezin te wonen en in twee weken een site uit de grond te stampen. Ik hoop natuurlijk ook nog wat van het land te zien, maar probeer daar niet al te veel op te rekenen.

Volgens de opdracht zal er in juni een website opgeleverd worden en ze hebben hulp nodig bij het vullen. Al snel kom ik er achter dat de bouwer een Nederlandse is en we maken kennis. Ze blijkt helemaal geen verstand te hebben van websites bouwen en heeft beloofd om een hele simpele site voor ze te bouwen. Gelukkig zijn we het er samen snel over eens dat het beter is om wel een professionele site te maken en we spreken af dat ik haar bestaande ontwerp wel ga gebruiken. Mijn broer, Joel, biedt aan om de realisatie voor zijn rekening te nemen en nog voor vertrek staat er een eerste versie online.

Al meteen na aankomst op het vliegveld word ik hartelijk ontvangen. Nicky, een van de oprichters van de school, is gekomen met haar drie kinderen en met Natascha (de enige werknemer). Onderweg vertelt ze me van alles over de school en het land, ik voel me heel welkom. Thuis maak ik ook kennis met haar man, Dimitri. Ze zijn beroemde circusartiesten en het hele huis hangt vol met foto's uit die periode. De volgende dag maakt Nicky een lijstje voor me met alle dingen die ik moet zien en doen als ik hier ben. Lachend voegt ze als laatste toe dat ik een website moet maken.

De eerste dagen kijk ik vooral veel rond en probeer een goed beeld te vormen van het reilen en zeilen. Ik help met van alles en nog wat, ik kan ze zelfs leren hoe ze de vaatwasser moeten gebruiken (die stond al maanden klaar, maar ze wisten niet hoe die werkte). Ook lees ik alle informatie over het circus en de school en zoek ik in de archieven naar foto's. Ik ga ook mee naar optredens en bezoek samen met het gezin de circusschool.

In het weekend ga ik op safari. Ik maak honderden foto's, waaronder ook veel kiekjes die we voor de website kunnen gebruiken. Het is veel kouder dan ik had verwacht, Nicky leent me haar winterjas. Overdag is het wel een graad of 18, maar alleen in de zon is het lekker. Als die niet schijnt, heb ik het koud. De huizen zijn ook niet geïsoleerd, dus ik ben blij met mijn kruik en het kachelkje op mijn slaapkamer. Ook maak ik een keer Hutspot voor ze, ze vinden het lekker!

In de tweede week werk ik aan de teksten voor de site en ik heb veel contact met Joel in Nederland. Het ontwerp sluit toch niet helemaal aan bij de wensen en na wat kleine aanpassingen zijn we klaar om het ontwerp te laten zien in Zuid-Afrika. Gelukkig zijn Nicky en Dimitri enthousiast, dus nu ga ik verder met de teksten. Verder heb ik veel contact met de internet en hosting provider, want ook daar kan nog een en ander verbeterd worden. Uiteindelijk zorg ik voor een upgrade van het internetabonnement en verhuizen we de site.

Op een middag neemt Dimitri me mee naar de townships en dat is behoorlijk indrukwekkend. We brengen de leerlingen naar huis, het is triest om te zien onder welke omstandigheden deze mensen moeten leven. Het regenachtige weer versterkt dit beeld alleen maar. Dimitri heeft heel wat verhalen te vertellen, hij is hier opgegroeid. Ik voel me helemaal niet veilig hier en durf niet zoveel foto's te maken. Onvoorstelbaar dat aan de ene kant van de weg grote huizen staan met hoge omheiningen en aan de andere kant krotjes zonder elektriciteit of water. Ook de nieuwe voetbalstadia voor 2010 steken schril af bij de sloppenwijken.

Samen met de dochter des huizes, Roxanne, bezoek ik Robben Island in het tweede weekend. Het is best raar als je bedenkt dat het pas een jaar of 15 geleden is dat een eind werd gemaakt aan apartheid. En hoe ver het is geworteld in deze maatschappij. Het valt me op dat donkere Zuid-Afrikanen me heel anders benaderen dan de blanken. Ze zijn verlegen, vooral de vrouwen kijken je amper aan. Mannen durven je ook niet aan te spreken. Ik merk ook dat de meiden die aan de school studeren voor circusartiest niet echt blaken van zelfvertrouwen. Als ze aan de trapeze moeten, durven er een paar echt niet. Als zelfbewuste Europese heb ik daar geen last van en ik laat me lekker zwieren. Het loslaten daarna is eigenlijk nog het engste, maar ik ben blij dat ik het heb geprobeerd. We gaan op Women's Day met het hele gezin naar de hot springs en relaxen de hele dag in het warme water.

Als ik na 2 weken vertrek, voelt het alsof ik deze mensen al jaren ken. Dat is wederzijds, want ze vragen of ik nog eens terugkom met mijn dochter. Wie weet, dat lijkt me heel erg leuk. De eerste versie van de website staat live: www.sacircus.com. Terug in Nederland moet er nog wel wat aan gebeuren, maar het begin is gemaakt en de contacten zijn gelegd.

Rebekka Kuijten

Volledige blog: www.rebekske.waarbenjij.nu

V.l.n.r. Dimitri, Chardey, Roxanne, Rebekka, Zion en Nicky